

PARS TERTIA

*De his , quæ Parochum
perficiunt in ordine ad
DEUM.*

CAPUT I.

*De functionibus Ecclesiasticis ac-
curatè & exactè Parocho
obeundis.*

IN omnibus operibus præcellens
Lectio Eccli. 32. Munia & fun-
ctiones Parochi sunt recitare
Breviarium, offerre Sacrificium,
concionari, catechizare, visi-
tare infirmos, corrigere pec-
cantes, Sacramenta admini-
strare

strare &c. Quæ omnia non obiter, perfunctoriè, & levi ut ajunt brachio, sed exactè, alacriter, accuratè, & cum singulari industriâ obire debet, *Primò* quia sunt actiones & ritus ad cultum summo DEO deferendum instituti, & proprium quodammodo illius opus, de quo *Jerem. 48. maledictus qui facit opus DEI fraudulenter*, sive ut alij legunt, *negligenter. Secundo* quia accurata ejusmodi & exacta rerum sacrarum tractatio plurimam illis coram adstantibus confert authoritatem & æstimationem: sicut econtra lurida & perfunctoria earum administratio apud vulgus vilescere illas facit & contemni:

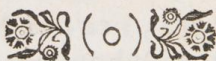
quam enim æstimationem concipere poterit indoctum vulgus de rebus sacris, si viderit eas vilipendi ab his, quos putat æquos esse rerum æstimatores.

Porro modus dictas functiones accuratè & ad amussim obeundi est, primus ut Parochus antequam illas aggrediatur, prius apud se per brevem moram consideret, quam rem tractare velit, quæ illius dignitas, sanctitas, necessitas, utilitas &c. Secundus, ut omnes & singulas Cæremonias pro qualibet functione in Rituali præscriptas exactè semper observet, nullum ritum impertinentem addat, neque aliquem præscriptum omit-

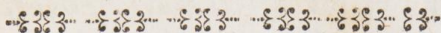
tat.

rat. Quod quidem ut certiùs fiat, prævidendus erit semper liber Ritualis, si temporis ratio & necessitas permittat, antequam Parochus functionem aliquam obire incipiat. Tertius modus est, ut omnes Corporis gestus ad modestiam & gravitatem componat; risum, confabulationem, oculorum evagationem & cæteras levitates; devitet considerans suam quam in tali functione sustinet personam: est enim constitutus publicus Ecclesiæ Minister, Mysteriorum DEI dispensator, pro Christo legatione fungens, nec non Mediator DEUM inter & homines. Quartus est, ut singula verba non tantùm formæ, sed etiam reliquarum

precum ab Ecclesia in sacris functionibus praescriptarum clarè, distinctè, graviter & cum affectu quodam pietatis ac sensu devotionis ex libro recitet. Quintus denique modus est, ut peractâ qualibet functione sacrâ supra illam se reflectat & examinet, num error aliquis circa illam admissus? in quo? unde acciderit? & quomodo deinceps corrigendus?

CA-

CAPUT II.

*De sanctitate & puritate
animi, cum quâ functiones sa-
cra à Parocho sunt
obeunda.*

Sancti estote, quia Ego sanctus
sum Dominus DEUS vester. *Le-
vit. 19.* Vult sanctissimus DEUS
Mysteria sua cum Sanctitate &
internâ animi puritate tractari,
quia ipse, ad cuius cultum illa
ordinata sunt, omnis impuri-
tatis hostis est, & quidquid im-
mundum est abominatur. Unde
jam olim in lege Mosaicâ suis
Ministris sanctitatem aliquam
præcepisse legimus *Levit. 21.*

his verbis : *Sancti erunt DEO suo, & non polluent Nomen ejus ; incensum enim Domini, & panes DEI sui offerunt, & ideo sancti erunt. Qui habuerit maculam, non offeret panes DEO suo, nec accedet ad ministeriũ ejus &c.* Quin & certos ritus ac cæremonias per servum suum Moysen instituit, quib⁹ mundari, sanctificari, & consecrari debebant, qui ad ministerium illius essent accessuri, ut patet *Levit. 8.* Verùm illa sanctitas solùm erat legalis & externa, ac figura quædam sive adumbratio veræ internæque sanctitatis, sicut etiam sacrificia illius legis & ministeria solùm præfigurabant sacrificium nostrum & ministerium Ecclesiæ Christi :
 Qua

Quapropter quò sanctiora jam sunt Myſteria noſtra & functiones circa illa, eò major requiritur ſanctitas & puritas in eorum miniſtris, ſicut benè notat ſanctus Ambroſius *lib. 1. offic. c. 50.* cum ait: *ſi in figura tanta obſervantia, quanta in veritate? diſce Sacerdos, quid ſit lavare veſtimenta tua, ut mundum corpus celebrandis exhibeas Sacramentis. Si populus ſine ablutione veſtimentorum prohibebatur accedere ad hoſtiam ſuam, tu illotus mente pariter & Corpore audes pro alijs ſupplicare? audes pro alijs miniſtrare? Qui Moysen ardentem rubum accedere non eſt paſſus cum calceis forditatis. Exod. 3. Quo-*

dere ad suum ministerium cum conscientia turpiter maculata?

Conservatur autem interna animi puritas in Parocho imprimis per ea media à nobis *parte 2.* recensita. *Secundo* per fugam peccatorum venialium, utpote quæ ad mortalia paulatim disponunt velut morbus ad mortem, juxta illud *Eccl. 19. qui spernit modica, paulatim decidet.* Solent enim peccata levia impedire influxum specialium auxiliorum DEI ut notat S. Thomas *1. 2. q. 88. art. 3.* & vires ad resistendum tentationibus infringere, dum homo paulatim assuescit mandatis Divinis & Conscientiæ repugnare, habitus virtutum

tum acquisitos diminuit, vitiorum verò consuetudinem & habitus adauget, ac fervorem Charitatis paulatim extinguit.

CAPUT III.

De intentione sacris functionibus à Parocho præstendâ.

Lucerna Corporis tui est oculus tuus: si oculus tuus simplex fuerit, totum Corpus tuum lucidum erit si autem oculus tuus fuerit nequam, totum Corpus tuum tenebrosum erit. Matth. 6. Voluit Christus per hæc verba significare necessitatem sanctæ Intentionis in operibus nostris, sicut

passim explicant SS. Patres, intelligentes per Corpus ipsum opus, quod facturi sumus, per oculum verò finem & intentionem, ex qua procedere debet. Unde Richardus de S. Victore de Stat. intern. hom. *Quod est corpus sine vitâ, hoc est opus sine intentione bonâ, qualibet ergò actio quamvis bona videatur, quasi mortua judicatur, nisi per consilium ad intentionē bonam animetur.* Patet hoc in Jejunio, Oratione & Eleemosynâ apud eundem Evangelistam: Quæ enim opera commendantur, & mercedem habent in Tobia & Centurione Cornelio *Tob. 12. & Act. 10.* ea in Pharisæis reprehenduntur à Christo tanquam vacua & omni mercede supernaturai
in-

indigna. Nec alia discriminis ratio in Scripturis assignatur, quàm quod illi opera sua ex sancto quodam fine & intentione exercuerint, hi verò profanum & inutilem actionibus suis finem præstituerint. Habet scilicet se intentio ad opus, sicut radix ad arborem & illius ramos. de qua S. Paulus *Rom. II. Si radix sancta, & rami.* Possunt autem Parochi duobus ferè modis à debito actionum suarum fine & scopo aberrare: *Primò* si illas ad nullum omninò laudabilem finem referant, sed ex nuda consuetudine vel habitu operentur, aut certè ex intentione solùm naturaliter bonâ & honestâ, ne videlicet tanquam rerum suarum negli-

gligentes mulctari possint vel reprehendi. Et tales ordinariè in functionibus suis luridi sunt & perfunctorij, servientes solummodò ad oculum, & contenti, si munere suo utcunque ac secundùm externam speciem sint perfuncti. Secundo modo deviare possunt à recta intentione, quando sacris suis functionibus finem præfigunt planè malum & intentionem perversam, v. g. lucrum temporale, aut vanam hominum laudem & æstimationem. Qui duo fines valde multa Parochorum corrumpunt opera. Primus enim Sanctissimorum etiam Sacramentorum administrationi se insinuare solet, Alter verò ministerijs sacri Altaris, Cho-

Chori, & Suggestus infidiari non
crubescit. Porrò intentio per-
fectissima, maximè meritoria,
& securissima, quam Parochus
aliquis operibus sacris & indiffe-
rentibus præfigere debet, est illa,
quæ à Charitate DEI dimanat,
& ipsius Sanctissimæ voluntati
satisfacere, gloriam augere,
gratum ei obsequium præstare,
illique soli placere intendit: Ad
quam intentionem nos hortatur
S. Paulus 1. Cor. 10. cum ait: *sive
ergò manducatis, sive bibitis, sive
aliud quid facitis, omnia in glo-
riam DEI facite. & Coloss. 3. Omne
quodcunq; facitis in verbo aut in
opere, omnia innomine Domini no-
stri Jesu Christi.* Dixi intentionem
illam esse securissimam, quæ
à Chari-

à Charitate DEI dimanat : do-
cent enim Authores non pauci
conformiter D. Thomæ ex Apo-
stolo *1. Cor. 13.* opera cujus-
cunque virtutis, quamvis ex
speciali motivo illius procedant,
non esse meritoria vitæ æternæ,
nisi à Charitate eliciantur,
vel imperen-
tur.

PARS